

A halottak feltámadása felől pedig nem olvastátok-é, a mit az Isten mondott néktek, így szólván:

Én vagyok az Ábrahám Istene, és az Izsák Istene, és a Jákób Istene; az Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene.” (Máté 22,31-32)

Hálaadó Harangszó

2013. március 31. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA XIV. évf. 1. sz.

„Mindenható Isten! Ma mindenünnen olyan félelmek vesznek bennünket körül, hogy megtanuljuk szemünket a föld felé emelni és reménykedni abban, ami eddig elrejtett előttünk. Te megítéled a Te egyházadat, s azokat is, akik rajta kívül vannak. Légy hát kegyelmes ehhez a földhöz, hogy a hitnek egységébe egybegyűjtessünk, s törekedjünk magunkat Neked való engedelmes szolgálatra felajánlani. Egymás között pedig ápoljuk a testvéri egyetértést, míg elnyerjük amaz örökséget, melyet egyszülött fiad vérén szerzett meg nekünk. Ámen.” (Kálvin János: Igazság és Élet. Jer,12,11-15.)

RÖVID HÍR... (Olvasandó: Apostolok cselekedetei 10, 39-41)

Ez az igeszakasz, ami húsvét ünnepén megszólít bennünket, nem a szokványos evangéliumi beszámoló a feltámadásról. Maga a könyv, az Apostolok cselekedetei is inkább a pünkösdi ünnepével áll kapcsolatban a köztudatban. Az idézett beszéd, Péter prédikációja is egyrészt lelki gondozó jellegű egy családlátogatás alkalmával. Másrészt pedig Kornéliusz százados és háza népének hitbéli állhatatosságát látva, keresztelési ígéhirdetéssé is válik. Péter szavai után keresztelésre kerül sor: egy római katona és családja veszi fel a szent keresztséget. Ezzel az egész történet viszont a pogányok felé elinduló világmisszió egyik nyitó akkordjává válik. Mindez azonban még inkább kiemeli húsvét jelentőségét. Az, hogy ennyi féle összefüggésben a központi mondanivaló Jézus feltámadása, világos tanúbizonysága annak, hogy keresztyén hitről, keresztyén egyházzal semmiféle tekintetben nem beszélhetünk annak a ténynek mellőzésével, hogy „az Isten feltámasztá harmadnapon, és megadá, hogy ő megjelenjék nyilván...” „Miről beszél nekünk ez az egykori „húsvéti prédikáció”?

Az Isten feltámasztotta Jézust a harmadik napon. Péter apostol így fogalmazza meg azt a csodát, amit annyiféleképp próbáltak meg leírni az evangélisták, megérteni embermilliók, és amivel kapcsolatban annyi kérdésünk, kételyünk van azóta is. Azt a csodát, amit maga is átélt, aminél ott állt a sírban, amelynek annyi apró részletét ismerhette, amit hozzá hasonlóan senki! És ezekről nem beszél, csak a rövid tényt közli. Azáltal, hogy ilyen tömör biznyságtételt hallunk, azzal kell szembesülnünk, hogy nincs mód belekötnünk. Két lehetőségünk van: elfogadni és meghódolni előtte, vagy elutasítani. Ezzel húsvét máris állásfoglalásunk, döntésünk kimondására készítet minket. Bizonyára jól ismerjük azokat

a beszámolókat Jézus feltámadásáról, amelyeket az evangélisták örökítettek meg. Részletes, hosszabb leírása a történeteknek, több szempontból készült jelentések. De azt is tudjuk, hogy minél több, részletesebb egy anyag valamilyen üggyel kapcsolatban, minél hosszabb szövegről van szó, annál több a lehetőség is arra, hogy belekössünk. Ez sajnos nemcsak a jogi csűrös-csavarások világára igaz, hanem igaz lehet a hitünkre is. Gyakran a hit nem tud elfogadó és alázatos lenni, hanem azt akarja, hogy könnyebb dolga legyen. Bűnös természetünk miatt épp Isten kijelentésével szemben adná fel az ellenkezést? Például hozhatjuk a Tízparancsolatot. A rövid, tömör parancsolatokat vagy elfogadjuk, vagy nem. És a nem elfogadás jele, ha magyarázgatni akarjuk. Ha keressük a körülményeket, a kivételeket, a részleteket. Például azzal az ígérel szemben, hogy „Ne ölj!”, így nem lehet „alkudni”. De ha keresünk rajta fogásokat (háborúban, bűntényben, bosszúból, egészségügyi okból stb.), akkor percek alatt kibújhatunk az érvénye alól. A feltámadással kapcsolatban is sokszor a részleteket akarjuk megkeresni, megmagyarázni, megérteni, elfogadni, és nem az egészet, a tömör, rövid tényt: „Feltámadott” Az Isten feltámasztotta Jézust a harmadik napon. Ez a húsvéti tömör evangélium, lehet, hogy a legrövidebb mondat a húsvétról, talán a legmozdíthatatlanabb. Biztosan mindenki találkozott már azzal, hogy nagy, hatalmas, reménytelennek tűnő súlyokat, ha alkalmas fogás van rajtuk, viszonylag könnyű felemelni. Ugyanakkor sokszor kis, egy ember számára is könnyen elhordozható terhet, ha olyan az alakja, hogy nem lehet fogást találni rajta, akár többen sem tudnak megmozdítani. Istenünk ígéje most ilyen, kicsinynek látszó mondaton keresztül helyezi el a világban, a mi életünkben a mozdíthatatlan tényt: Isten feltámasztotta Jézust a harmadik napon.

Most hadd hangsúlyozzam ebből a mondatból azt, hogy „Isten”. Ő volt az, aki megcselekedte ezt a csodát, aki feltámasztotta a Fiát. Tulajdonképpen Ő az, akinek beavatkozása ilyen mozdíthatatlan, a világ életéből kivehetetlen tényként helyezett el előttünk Jézus feltámadásában. Ezzel ismét kivéd egy emberi okoskodást. Azt a kérdést, hogy hogyan támadott fel Jézus? Hogyan lehetséges, hogy valaki feltámadjon? És az ebből tovább következő kérdést is kizárja: hogyan támadhat fel az ember? Mi sajnós, még hívő emberként is, hamarabb nézünk a zord valóságra, mint a cselekvő Istenre. Így vagyunk szegénységben, betegségben, elnyomásban, elhagyottságban is. Azt látjuk, ami van, és nem azt, aki cselekszik, aki beszól, belenyúl, hatalommal rendelkezik afölött, amiről csak azt tudjuk, hogy „ez van”. Nos a halállal szemben még inkább így vagyunk. Míg annyi mindenben, sőt szinte mindenben kételkedünk, addig a világon nincs ember, aki kételkedne abban, hogy van halál. A halált mindenki látja, ezt mindenki szenved, erről mindenki tudja, hogy „ez van.” Jézus Krisztus halálát is így látják sokan. Jézus Krisztus halála tény. Keresztre feszítették, meghalt és eltemették. Teste tehetetlenül függött a kereszten, kivérzett, oldalba döfték. Azután golyosba göngyölték, ölbe vették, elvitték a sírig. Egy sziklapadkára fektették, és lezárták a sírt. Hogyan támadhatott fel ez a halott test? Testvéreim, az Ige azt hangsúlyozza, hogy Isten támasztotta fel, és ebben először lássuk meg azt, hogy itt valóságos halálról van szó. Ha már annyira látja, tudja az a több milliárdnyi ember ezen a világon, hogy a halál az „van”, akkor lássuk azt is, hogy ebben a „van”, ebben a semmivel el nem kerülhető és le nem győzhető halálban osztozott értünk az Isten Egyszülött Fia. Ennek épp az a bizonyossága, hogy Jézus tehetetlen, halott testét Isten maga támasztotta fel. Ám ez nemcsak a halál tényét, hanem a feltámadás valóságát is

hirdeti! Azt, hogy Isten belenyúlt abba is, amibe az ember évezredek minden tudását összevéve sem tud beleszólni. Még csak érteni sem tudjuk. Isten pedig belenyúl és lerázza az ő Fiáról! Tudjátok, ez olyan biztatás nekünk, hogy ehhez hasonló nincs a földön. Arra akar biztatni, hogy tanuljunk meg a „van” dolgok közül is arra az Istenre tekinteni, aki ezekbe a dolgokba belenyúl, aki ezeket átrendezi, aki ezeket lerázza. Legyen hited ezután ne csak azt látni, hogy a halál „van”, ne csak abban kételkedni, hogy van-e feltámadás, hanem hódolattal odaadni magad az Isten kezébe. Abba az atyai kézbe, amely feltámasztott Jézust. Amely belenyúlt abba a halálba, ami előtt minden csak tehetetlenül tárta szét a kezét. Hidd, hogy érted is, utána is belenyúl a halálba, és feltámaszt a Fiával.

Az Ige végül azt mondja, hogy Isten, a mennyei Atya megadta azt, hogy a feltámadott Jézus megjelenjék nyilván. Péter és a többi tanítvány részesei voltak ennek a nyilvánvaló, látható megjelenésnek. Nem is egyszer. Jézus negyven napon keresztül, mennybemeneteléig többször is megjelent feltámadott dicsőségében az övéi és többek előtt. És Péter éppen ott, Joppében, Kornéliusz százados házában látta meg azt is, hogy a feltámadott Jézus nyilvánvalóan ott van, jelen van ennek a pogány, római katonának az életében is. Igehirdetése közben a Szentlélek szállt Kornéliuszra és társaira, foglalta el magának ezeknek az embereknek az életét, jelentette ki nekik az élő Jézus Krisztust. Péter ezután az Úrnak, Jézus Krisztusnak nevében keresztelt meg Kornéliusz háza népét. Számunkra is, az ige és a Szentlélek kijelentése mutatja meg nyilvánvalóan a feltámadott, élő Jézus Krisztust. Az ige és a Lélek pedig mindenkor, mindenütt szabadon és korlátok nélkül végzi ezt a munkáját. Így te is, ma is találkozhatasz a nyilvánvalóan jelenlévő, győztes Úrral! Bárcsak ezután te is az Ő nevébe belekeresztelve, belegyökerezve élnél ezután! *Amen!*

Gerecsi Zsolt Lelkipásztor

AZ ÁCSI REFORMÁTUS TEMETŐ RAVATALOZÓJÁNAK ÉPÍTÉSE

A régi ravatalozó - ami két részletben épült az 1940-es és az 1980-as években - fala a Temető sor felőli és az Igmándi út felőli oldalán megrepedt. Ez a repedés a 2011-es év folyamán egyre nagyobb lett, ami szükségessé tette, hogy a presbitérium megoldást találjon a keletkezett baj elhárítására. Szakértők megállapították, hogy a hibát kijavítani nem lehet. Le kell bontani a régi ravatalozót, és újat kell építeni helyette, mert a repedés nagymérvű, és nem lehet tudni, hogy mi okozta az alap megsüllyedését. Régi sírok, vagy pandal, ami beomlott, vagy valami más.

A presbitérium döntött az új ravatalozó megépítése ügyében a 2011.04.03-án tartott ülésén. Rövidesen elkészültek a látvány tervek. A lelkészből és több presbiterből álló csapat megnézte, tanulmányozta a környék újonnan épült ravatalozóit. Számunkra a hely adott volt, hisz a régi ravatalozó helyére – ami téglalap alakú volt - lehetett csak megépíteni az újat. Az újabb presbiteri ülésen a szerzett tapasztalatokat is felhasználva kiválasztottuk a megépítendő ravatalozó tervét. Azután elkezdődött az építési engedélyhez szükséges részletes terv elkészítése. Ez beadásra került a város építési osztályára a bontási kérelemmel együtt.

Tudtuk, hogy az építést – sajnós - teljesen saját erőből kell elkezdni, mert pályázatot az előző évben és a 2011-es évben is csak 5000 lélekszám alatti települések számára

írtak ki. Ekkor több építési vállalkozót megkerestünk, hogy adjanak árajánlatot a ravatalozó teljes kivitelezésére. Ebből látható volt, hogy kulcsátadási módszerrel nem tudjuk az építkezést megoldani szűkös anyagi lehetőségeink miatt.

2012 év elején látható volt, hogy ebben az évben el kell végezni a bontást és az építkezést. A presbitérium építési bizottságot hozott létre, mely a különböző munkálatokra vállalkozókat keresett, és próbálta az egyes építési anyagokat különböző akciókban megvásárolni. Jól tájékozódta, eredményeképpen több helyen nagykereskedelmi áron vásárolhattuk meg az anyagokat az egyháza való tekintettel.

A következő ülésén kiválasztotta a presbitérium a vállalkozókat, akik megbízást kaptak az építkezés végeztésére.

Első lépésben kivágtuk az építendő ravatalozó helyén lévő gesztenyefákat. Ez év május 23-án elkezdtük a bontást, ahol a hívek gépekkel és munkával sokat segítettek. A palát, mely veszélyes anyag, egy tatabányai cég szállította el. A bontott faanyag csak tűzre való volt, ezért a gesztenyefával együtt összefűrészelve a parókia udvarára szállítottuk tüzelőnek. A téglapucolásánál asszonyok, férfiak egyaránt kivették a részüket. A tisztítás után raklapra rakva elszállítottuk a helyszínről biztonságos helyre. Az alapot géppel szedték ki, és segítségünkkel a

törmelékelt elszállították a lerakóhelyre Az alap kitűzése, alapás után az alap betonozásánál sokan segítettek a mixertől eltaliciskázni a betont. Előtte pedig az alapba helyezett vasalás elkészítésében vettük ki részünket. A lábazat elkészítése után a padozat alatti tér egyengetésében segítettünk. Ezt követte a zárt tér padozatának acélhajás betonozása, melyhez meg kellett várni a kánikula elmúlását. Ezt követte a falazás és a pillérek építése. A zárt térhez új porotherm téglát, míg a nyitott rész falát és a válaszfalakat jó minőségű bontott téglából építettük. A koszorú készítésénél a vasszerelésnél tevékenykedtünk. A nyitott tér burkolata alá a vágott követ szintén mitaliciskáztuk be és terítettük szét. A tetőhöz való faanyag gyalulását, csiszolását, tűz elleni védelmét, lazúrozását az egyháztagok végezték. A tető ács- és tetőfedői munkálatait a kiválasztott ácsmester végezte. Közben a pengefalak, tűzfalak és válaszfalak építése is folytatódott. A vakolás, felületképzés, víztaszító felületek kiképzése nagy gondossággal folyt. A bádigos munkák, ereszcsonna elkészítése is megtörtént. A pengefalak között lévő világító ablak keretének és üvegezésének munkálatai is befejeződtek. A villany, a víz és szennyvízelvezető szerelése is kész lett. A temető kapuja is megújult az építkezés alatt.

Sikerült támogatást pályázni a Közigazgatási Minisztériumnál.. A pályázatot 2012. márc. 15-ig kellett benyújtani. Mi 10 000 000 forintot pályáztunk előfinanszírozásra. Ebből december elejére kaptunk pénzt, a megítélt 1 500 000 forintot.

TEMETÉSEK A MÚLT SZÁZADBAN

Az évek, évtizedek múlása közben sok minden változik. Változnak az életkörülmények, a lehetőségek, szokások; változunk mi, emberek is.

A temetések is másként történtek, történnek.

Nekem is vannak gyermekkori emlékeim a temetésekről, melyek még az ötvenes-hatvanas években is másként történtek, mint napjainkban. Gyülekezetünk egyik legidősebb tagjával, özv. Ódor Sándornéval (sz. Cseke Mária) beszélgettem erről. Mariska néni jó emlékezettel megáldott, akár személyekhez kötötte is tud beszélni gyászszertartásokról.

Régen a második világháború előtt a temetések az az elhunyt házatól történtek. A halott öltöztetését, koporsóba helyezését a család, végezte, esetenként segítettek a rokonok vagy a barátok. Ezt követően kihívták az orvost, aki megállapította hivatalosan a halál beálltát. A ravatalozás a háznál történt, az elhunyt egészen a temetésig otthon, az első szobában volt. Nyáron a hűtéshez hentesektől vásároltak jeget, akik télen gyűjtötték azt, és jégveremben tárolták.

Két temetkezési vállalkozó volt Ácson, a Várkonyiék és a Konta Lajos. Mindkettőnek volt halottaskocsija, mely speciálisan erre a célra készült. A temetés idejére ezzel egy rokon vagy közeli ismerős lovakkal a kocsit a ház udvarába vontatta. A gyászszertartás a háznál történt. Amikor odaérkezett a lelkipásztor és a rektor úr, akkor rokonok hozták ki a szobából a koporsót. A gyászszertartás idejére két bakra helyezték A család kérése szerint a szertartáson férfikórus is szolgált, ha ezt nem kérték, akkor a rektor úr énekelt. A temetés a halál utáni harmadik napon történt. A haláleset másnapján és a temetés napján

A ravatalozó tervezése, teljes felépítése, környékének rendbetétele, a bontás, a hulladékok elszállítása és megsemmisítése, a közművek kiépítése 11 586 000 forintba került.

A hívek és az ácsi emberek adakozásából, valamint az egyház tartalékaiból 8 616 000 forint, a Tatai Református Egyházmegyéjétől, a vállalkozók és vállalatok felajánlásaiból 970 000 forint, az önkormányzattól 500 000 forint és a pályázatból 1 500 000 forint adta ki a bekerülési költséget.

Istennek hála, az emberek látták az építkezés fontosságát, és jó szívvel adakoztak tehetségüktől függően többször is, hisz az adakozás már 2011-ben megkezdődött. Mindezt a számok is jól mutatják, hisz adakozásból jött össze az építkezés teljes összegének 74 %-a. Nagyon sokan kétkézi munkával; vállalkozók pedig gépi munkák, szállítási tevékenység és szakmunkák felajánlásaival, és természetesen végzésével segítettek a munkálatokat. Köszönet mindenkinek az önzetlen segítségért és adakozásért.

Solio Deo Gloria. Egyedül Istené a dicsőség.

A ravatalozó használatbavételi engedélyezési eljárása folyamatban van. Ünnepélyes átadása 2013. április 21-én 15 órai kezdettel lesz először a temetőben, majd a templomban.

***Dr. Szentirmai István
főgondnok***

harangoztak. Az utolsó harangozás, az úgynevezett „kísérő” a háztól induláskor kezdődött, és a temetőbe érkezésig tartott. A koporsót a halottaskocsira helyezték, a koszorúkat a kocsitartóoszlopaira és a koporsó mellé tették. A temetésre érkezők a település bármelyik pontjáról a szertartás megkezdése előtt ide gyülekeztek, nem a temetőbe. Ide hozták a sírra szánt virágokat, koszorút is. A gyászolók a lassan haladó kocsit után mentek. A sírnál a lelkipásztor imádkozott, és a férfikórus vagy a rektor úr énekelt, miközben a rokonok a vállukon a sírhoz vitték a koporsót, és azt oda leeresztették, majd betemették.

Meg kell említenem a sír kiásásának körülményeit is. Ez a temetés napján kora reggel történt. Ebben férfiak, kialakult szokás szerint rokonok, utcabeliek, földszomszédok és tisztelők vettek részt. Általában akár ötvenen vagy többen is összegyűltek, az ásásban gyakran váltották egymást. A sírt a mostanában megszokottnál lényegesen mélyebbre ásták. Befejezés előtt a gödör egyik sarkába boltozatos üreget, úgynevezett pandalt véstek, temetéskor ebbe tolták be a koporsót, és egy deszkapalánkkal zárták be úgy, hogy oda a temetéskor a föld nem tudott befolyjni.

A háziak vagy képviselőjük pálinkát, bort, szalonnát és kenyeret kínált. Többnyire rendben ment a munka, de néha bizony előfordult egy-egy fegyelmezetlen résztvevővel, hogy a kelletténél többet ivott. Délutánig az ásókat, lapátokat a sírban hagyták, mert a temetést ugyanazok végezték, mint akik kiásták.

A templomban hirdették a haláleseteket?

Ha a temetés az ünnepnap után történt, akkor igen. De ha hét közben zajlott, akkor nem került említésre.

Hogyan értesülhettek az érdekeltek a halálesetről?

Volt egy asszony, az úgynevezett híradó, aki vállalta ezt a feladatot. Listát kapott az értesítendőkről. Ő felkereste az érdekelteket, és a következőket mondta: „X Y gyászoló család tisztelettel értesíti, hogy a szeretett (megnevezte) elhunyt. Temetésére ekkor (nap, óra) kerül sor a (református/katolikus) egyház szertartása szerint.”

Melyik református temetőbe temettek Mariska néni fiatal korában?

Hát egy-két temetés volt a már megszüntetett temetőben is, de nem sokkal azelőtt kezdtek általánosan használatba venni a mostanit, amire már homályosan én is emlékezem. Az első sorban nyugszik a dédnagyapám. Édesanyám kislány volt még akkor, amikor a nagyapja meghalt. Sokáig meg is volt a fejfája. Erre a célra még ő maga életében félretett egy szederfát leendő saját fejfájának. Azt mondta, hogy a szederfa örök, azért választotta. Mikor meghalt, kívánsága szerint abból készült a fejfa. Igen ám, de jött a második világháború, és egy repesz levágta a fejfa felső darabját. Az eredeti KOVÁCS ISTVÁN név helyett VÁCS ISTVÁN felirat maradt. Azóta már ez a maradék is az enyészeté lett.

Mostanában néha gondot okoz a temető tisztántartása. Azelőtt ezt hogyan oldották meg?

Mindenki gondozta a hozzátartozói sírját, sőt a környékét is. Ez nem volt probléma. A nagyobb zöld területeken a fűvet pedig szénának lekaszálták. A kaszálás jogát árverésen lehetett megszerezni. Fák nem voltak, csak a középső út mentén.

Napjainkban gyakran előfordul, hogy a temetésre másik felekezet temetőjében kerül sor. Erről milyen emlékei vannak Mariska néninek?

Hát ez korábban nem fordulhatott elő. Példának elmondok egy történetet, ami a korabeli szemléletre utal. Apámnak

volt egy leánytestvére. Katolikus vallású fiú udvarolt neki. Abban az időben gyakori halálok volt a tüdőbaj, ez a lánytestvér is abban halt meg. Szomorú sorsába a nagyanyám viszonylag könnyen belenyugodott, csupán azért, mert így nem lett probléma a más vallás miatt. Másik példa, amivel a távolságtartást szemléltethetem. A hat általános iskolai osztály elvégzése után még úgynevezett ismétlőbe kellett járnunk. Ez hetenként egy napot jelentett. A Concó partján, a Faiskolában tanultuk a kertápolást, kertgazdálkodást. Ez a terület két parcellából állt, fele a miénk, másik része a katolikusoké volt. De nem fordulhatott elő, hogy egymással játszunk. Ők az apáákkal voltak együtt, mi a tanítókkal. De nem a felügyelő tanítók tiltották a közeledést egymáshoz, hanem ez bent volt a tudatunkban. A miénkben és az övékében is.

Mikor szűnt meg a háztól való temetés?

Ezt pontosan nem tudom megmondani, de a háború alatt már megvolt a halottasház. Arról tudom, hogy részt vettem egy temetésen, a bombázástól meghalt Alföldi Pétert temettük. Szörnyű élményem volt. Halott katonák között lépkedtünk, sokan voltak a földön, a temetésük előtt egymás mellett feküdtek. Azután oda temették őket, ahonnan néhány évvel ezelőtt a német katonák holttestét elvitték. Biztosan sok magyar katona csontjai is köztük voltak, mert egy árokba temették valamennyit. Minden katona holttestét a református temetőbe temették, úgy tudom egyházi személy nem volt jelen a temetésen.

Azt tanácsolom mindenkinek, elhunyt szeretteik környezetét tartsák rendben. Azzal emléküket is méltóképpen megbecsülhetjük. De a magunk környezetét is ápoljuk ezzel, mert valamennyien oda kerülünk.

Mariska néninek köszönöm a visszaemlékezést és az elbeszélést!

Héregi Kálmán.

ANYAKÖNYVI ADATOK (2012. AUGUSZTUS 26-2013. MÁRCIUS 31.)

Megkereszteltük:

Juhász Franciska
Morovits Rita (felnőttként)
Bartha Zsófia
Dávid Márk Dániel
Dákai Balázs
Orsós Amina Angyalka
Molnár Patrik
Kámfor Sándor
Bognár Gellért

Eltemettük:

Ördög Csabika 16 nap
Hegedűs Károly 88 év
ö. Varga Sándorné
Jakasics Margit 89 év
id. Bartha József 73 év
ö. Csere Istvánné
Gábor Eszter 90 év
Kovács Kálmán 69 év
Karmanóczki Olga
Filatova Olga Alexandrovna 56 év

id. Szűcs József 79 év
Csapó Károly 37 év
ö. Hegedűs Bálintné
Horváth Margit 89 év
Herczig István 57 év
Tóth László 72 év
id. Vörös Sándor 80 év
Olgayai Károly 83 év
ö. Farkas Jánosné
Illés Ilona 84 év
ö. Horváth Istvánné
Harcza Gizella 95 év

Konfirmált:

Morovits Rita (felnőttként)

Tájékoztatjuk Testvéreinket az ünnepi istentiszteletek rendjéről:

Március 31. 10 óra: Úrvacsorás istentisztelet
Március 31. 18 óra: Istentisztelet legátus szolgálatával
Április 1 10 óra: Istentisztelet legátus szolgálatával
Április 1. 15 óra: Úrvacsorás istentisztelet a Pénzrásásban
Április 1 18 óra: Istentisztelet

Szeretettel hívunk és várunk mindenkit a húsvéti ünnepekben a gyülekezet közösségébe!

